

Kontakty z Mediami
i Informacja

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

KOMUNIKAT PRASOWY nr 7/20

Luksemburg, 28 stycznia 2020 r.

Wyrok w sprawie C-122/18
Komisja / Włochy

Włochy powinny być zapewnić, aby w transakcjach handlowych z przedsiębiorstwami prywatnymi ich organy publiczne przestrzegały terminów płatności nieprzekraczających 30 względnie 60 dni

W wyroku z dnia 28 stycznia 2020 r., Komisja/Włochy (dyrektywa w sprawie zwalczania opóźnień w płatnościach) (C-122/18), Trybunał, orzekający w składzie wielkiej izby, **stwierdził naruszenie przez Włochy** dyrektywy 2011/7/UE w sprawie zwalczania **opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych**¹ z uwagi na **niezapewnienie przez to państwo członkowskie rzeczywistego przestrzegania przez jego organy publiczne, w transakcjach handlowych, w których są dłużnikami, terminów płatności nieprzekraczających 30 względnie 60 dni kalendarzowych**, określonych w art. 4 ust. 3 i 4 tej dyrektywy.

W następstwie szeregu skarg złożonych przez włoskie podmioty gospodarcze i stowarzyszenia podmiotów gospodarczych, w których ujawniły one, iż włoskie organy publiczne znacznie przekraczają terminy, w jakich regulują wystawione na nie faktury dotyczące transakcji handlowych z prywatnymi podmiotami gospodarczymi, Komisja wniosła przeciwko Włochom skargę do Trybunału o stwierdzenie uchybienia ciążącym na nich zobowiązaniom.

W odpowiedzi na skargę Włochy podniosły, że jedynymi obowiązkami, jakie dyrektywa 2011/7 nakłada na państwa członkowskie, są: obowiązek zagwarantowania w ich ustawodawstwach transponujących tę dyrektywę oraz w umowach dotyczących transakcji handlowych, w których dłużnikiem jest jeden z ich organów publicznych, maksymalnych terminów płatności zgodnych z art. 4 ust. 3 i 4 tej dyrektywy, a także obowiązek ustanowienia prawa wierzycieli do odsetek za opóźnienia w płatnościach w przypadku niedochowania tych terminów oraz do odszkodowania z tytułu kosztów ich odzyskiwania. Natomiast zdaniem tego państwa członkowskiego wspomniane przepisy nie wymagają od państw członkowskich zagwarantowania, aby ich organy publiczne rzeczywiście przestrzegały tych terminów we wszystkich okolicznościach.

Trybunał nie zgodził się z tą argumentacją. W ocenie Trybunału art. 4 ust. 3 i 4 dyrektywy 2011/7 nakłada też na państwa członkowskie obowiązek zapewnienia, aby ich organy publiczne rzeczywiście przestrzegały terminów płatności ustanowionych w tym przepisie. Trybunał stwierdził w szczególności, że z uwagi na dużą liczbę **transakcji handlowych, w których organy publiczne są dłużnikami przedsiębiorstw**, a także z uwagi na koszty i trudności spowodowane **opóźnieniami w płatnościach ze strony tych organów**, zamiarem prawodawcy Unii było nałożenie na państwa członkowskie rygorystycznych obowiązków w odniesieniu do transakcji między przedsiębiorstwami a organami publicznymi.

Następnie Trybunał oddalił argument Włoch, zgodnie z którym organy publiczne nie mogą powodować powstania odpowiedzialności po stronie państwa członkowskiego, w sytuacji gdy podejmują one działania w ramach transakcji handlowej (*iure privatorum*), która nie mieści się w wykonywaniu uprawnień z zakresu władztwa publicznego. Prowadziłoby to bowiem do pozbawienia skuteczności (*effet utile*) dyrektywy 2011/7, a w szczególności jej art. 4 ust. 3 i 4,

¹ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 lutego 2011 r. w sprawie zwalczania opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych (Dz.U. 2011, L 48, s. 1).

nakładającego na państwa członkowskie konkretny obowiązek w postaci zapewnienia rzeczywistego przestrzegania ustanowionych w tym przepisie terminów płatności w transakcjach handlowych, w których dłużnikiem jest organ publiczny.

Trybunał podkreślił wreszcie, że okoliczność – przy założeniu, że zostanie ona wykazana – iż sytuacja dotycząca opóźnień w płatnościach ze strony organów publicznych w transakcjach handlowych objętych zakresem dyrektywy 2011/7 zmierza w ostatnich latach ku polepszeniu, nie może stanowić przeszkody dla stwierdzenia przez Trybunał, że Włochy uchybiły zobowiązaniom, które na nich ciążyą na mocy prawa Unii. Zgodnie bowiem z utrwalonym orzecznictwem istnienie uchybienia powinno być oceniane według **sytuacji w państwie członkowskim istniejącej w momencie upływu terminu wyznaczonego w uzasadnionej opinii, którym w niniejszej sprawie był 16 kwietnia 2017 r.**

UWAGA: Skarga o stwierdzenie uchybienia państwa członkowskiego jest kierowana przeciwko państwu członkowskiemu, które uchybiło zobowiązaniom wynikającym z prawa Unii, przez Komisję lub inne państwo członkowskie.

Jeżeli Trybunał Sprawiedliwości stwierdzi uchybienie, państwo, którego to dotyczy, powinno jak najszybciej zastosować się do wyroku. Jeżeli Komisja uzna, że państwo członkowskie nie zastosowało się do wyroku, może wnieść nową skargę i domagać się sankcji finansowych. Jednak w sytuacji nieprzekazania Komisji krajowych środków transpozycji dyrektywy Trybunał Sprawiedliwości może, na jej wniosek, nakładać kary pieniężne już na etapie pierwszego wyroku.

Dokument nieoficjalny, sporządzony na użytek mediów, który nie wiąże Trybunału Sprawiedliwości.

[Pełny tekst](#) wyroku jest publikowany na stronie internetowej CURIA w dniu ogłoszenia

Osoba odpowiedzialna za kontakty z mediami: Ireneusz Kolowca ☎ (+352) 4303 2793